

refertos: est is odore vinoso, ac suavis. Radix tenuis, & durum palmorum longitudine. Nescitur in coronas apud Cappadoces. Vis eius, reprimere, repellere & illitu astringere humores, qui in aliquam partem incumbunt.

De Botry. CAP. CXXX.

BOTRYS herba est lutea tota, fruticosa, latè sparsa, & alis compluribus prædita. Semen circa totos ramulos nascitur: folia cichorio similia, numerosa. Herba verò tota suauiter admodum olet: quamobrem vestibus etiam interponitur. Inuenitur verò potissimum circa profuentes aquas, & in torrentium ripis. Pota ex vino, orthopnoæa mulcendi vim habet. Et hanc Cappadoces ambrosiam vocant, alij artemisiam.

De Geranio. CAP. CXXXI.

GERANIUM folio est anemones, incisuris diuiso, at longiore: radice prope modum rotunda, dulci & esui apta. Hæc drachmæ pondere in vino pota, vuluæ inflationes discutit. Vocatur & à nonnullis geranium alterum, quod caliculos habet tenues, lanuginosos, binum palmorum altitudine: folia verò ceu maluæ, & in summis alis sursum spectantes eminentias quasdam, veluti gruû capitula cû suis rostris, aut dentes caninos. Sed nullius est in medicina vsus.

De Gnaphalio. CAP. CXXXII.

GNAPHALII foliis albis mollibusque pro tomento vtuntur. Efficaciter autē ad dysenteria in vino austero propinatur.

De Typha. CAP. CXXXIII.

TYPHA folium profert cyperidi simile, caulem læuem & æquabilem, quem in cacumine flos ambit densus, quisque in pappos soluitur. Eum aliqui paniculam nominant. Huius flos vetere suillo adipe loto exceptus, ambustis medetur. Gignitur autem in paludibus & aquis stagnantibus.

De Circea. CAP. CXXXIII.

CIRCEA, quam dirceam aliqui vocant, folia gerit hortensis solani, ac propagines crebras: flores nigros, pusillos, numerosos: semen milij figura, quibusdam veluti corniculis inuolutum: radices dodrantes, ternas quaternasve, albas, odoratas, & exalfaciendi vi præditas. Nascitur maximè locis petrosis & apricis perflabilibus. Radix vnciarum quatuor pondere tusa, & in vini dulcis heminis sex diem noctemque macerata, triduoque bibita, vuluam expurgat. At semen in sorbitionibus assumptum, lactis vbertatem præstat.

De Oenanthe. CAP. CXXXV.

OENANTHEN alij leucanthon nominant. Folia edit pastinacæ: flores candi-

eandidos: caulem crassum, palmi altitudine: semen atriplicis: radicem denique magnam, in multa rotunda capitula extuberantem. Nascitur in petris. Semen, caulis ac folia, ad secundas pellendas cum vino mulso propinantur. Ipsa quoque radix è vino, ad stranguriam regiúmque morbum utilis.

De Conyza. CAP. CXXXVI.

CONYZA quædam parua vocatur, odore præstantior: maior altera, quæ frutice altior est, foliisque latioribus atque graueolens. Vtriusque folia oleæ similia, at hirsuta & pingua. Et maioris quidem conyzæ caulis in binúm cubitorum altitudinem assurgit: minoris verè, pedem æquat. Flos squalidus est, lutei coloris & subamarus, ac in pappos abit: radices autem, superuacua. Frutex cum foliis, substratu suffitúque venenatas bestias fugat, culices abigit, ac pulices quoque necat. Folia utiliter imponuntur serpentium moribus, tuberculis atque vulneribus. Flores etiam ac folia, ad menses partúsque pellendos in vino bibuntur: itèrque contra stranguriam, tormina morbúmque regium. Eadem ex aceto pota, comitiales adiuuant. *Quin* & decoctum, in fessu vuluæ vitiis medetur, mensèsque purgat. Subditus autem succus, abortum infert. Sed & herba ex oleo peruncta, contra rigores

est efficax. Tenuior verò, etiam capitis dolores imposita sanat. Est & tertium conyzæ genus, caule crassiore molliorèque, foliis mediæ inter maiorem & minorem amplitudinis. Minimè autem pinguis ea est: at odore longè grauior, atque adedò inuicundior simul & inefficacior. Locis aquosis prouenit.

De Hemerocalle. CAP. CXXXVII.

HEMEROCALLIS caulem foliâque habet liliij, sed porri modo virentia. Flores in singulis scapi propaginibus terni quaternive erumpunt, liliij diuisura, cum dehiscere coeperint, saturatiore verò ochræ colore: radix prægrandi bulbo similis est: quæ quidem trita potaque, aut cum melle & lana subdita in pello, aquam & sanguinem inutilem educit. Folia verò trita illitâque, mammarum à partu inflammationes, necnon & oculorum epiphoras mitigant. Cæterùm & radix & folia, igni ambustis vtiliter imponuntur.

De Leucoïon seu Viola alba.

CAP. CXXXVIII.

LEUCOION vulgaris est notitiæ: sed est in floribus differentia. Nam que aut albi, aut lutei, aut cærulei, aut etiam purpurei reperiuntur. Est porrò leucoïon luteum inter cætera præcipuè in medicina vsus: quippe cuius aridi flores serueti, in deflioniibus

valent

valent cōtra vuluę inflāmationes, mēstruāq; pellunt. Cerato verò excepti, rimas sedis: cum melle autem, oris vlcera, quæ aphthæ dicuntur, sanant. At semen duūm drachmarum pondere ex vino potum, aut cum melle subditum, menses, secundas & partus extrahit. Cæterūm radices ex aceto illitæ, lienem reprimunt, & podagricos iuuant.

De Crataegono. CAP. CXXXIX.

CRATAEGONON, siue, vt alijs placet, Crataeonon, folia habet melampyri: plures autem ab vna radice emicant cūlmi, geniculati: semen est milio simile. Nascitur vt plurimūm locis opacis & frutetosis. Est autem vehementer acre. Traditur à quibusdam, seminis potum efficere vt mulier virilis sexus fœtum pariat, siquidem post menses purgatos, anteaquā cum viro congregiatur, ter die ieiuna semen tribus obolis in aquæ cyathis duobus bibat, ad dies quadraginta: bibat & ipsum vir modo confimili, ac totidem etiam diebus, deindēque cum illa coeat.

De Phyllo. CAP. CXL.

PHYLLON, alij elæophyllon, bryoniam alij nominant: in saxosis nascitur. Ac illud quidem quod thelygonon dicitur, veluti bryon oleæ pallidius gerit: folio verò est magis herbacei coloris: caule tenui, breui:

Aa. j.

radice gracili: flore albo: semine papaueris, maiusculo. Arrhenogonon verò cæterà antedicto simile: semine tantùm differt: habet enim racemosum, ei quodammodo simile quod, postquàm defloruit olea, primulùm emergit atque conspicitur. Perhibetur autem, arrhenogoni potu mares generari: thelygoni verò, fœminas. Hæc memoriæ prodidit Cræteus: quanquam talia mihi videntur historiatenus, tanquam fama auditio-nëve accepta, proponere.

De Orchis seu testiculo. CAP. CXLI.

ORCHIS, quem alij cynosorchin, quasi canis testiculum, vocant, foliis est circa caulis imam partem in terra stratis, mollibus, oleæ similibus, at longioribus: caule palmari, in quo flores purpurascens emicant: radice bulbosa, oblonga, gemina, angusta, oliuarum instar: quarum vna superior est, altera inferior: & hæc quidem plenior ac mollior, illa durior ac rugosa. Radix cocta ut bulbus estur. Sed & de his radicibus memoriæ proditur, si maiorem edant viri, mares generari: si minorem fœminæ, alterum sexum. Insuper autem proditum est, in Thesalia mulieres teneram è lacte caprino propinare ad excitandam libidinem: aridam verò, ad eandem inhibendam: atque ab vnius potu alterius vires exolui. Nascitur in saxosis & sabuletis.